

műve: »Csak fojtás«. Kotzebue után fordította.

Molnár József, színész, sz. 1867-ben, Selmechányán. Színpadra lépett: 1886. jan. havában, Krecsányi Katalin színigazgató-nónél.

Molnár József, színész, sz. 1889-ben, Budapesten. Színpadra lépett: 1909-ben.

Molnár Juliska, színésznő, sz. 1881. máj. 11-én, Szabadkán, megh. 1923. aug. 26-án, Szombathelyen. Színpadra lépett: 1900. szept. havában.

Molnár Lajos, színész. A 40-es években ismertebb vidéki színész. 1848-ban honvéd volt s mint ilyen, a bicskei csatában tanúja volt Görgey és Kossuth viszályának. Kossuth Görgeyben nem bízott, egyre figyelmeztette a generálisokat, hogy személye biztonságára ügyeljenek, mire Görgey éjszaka Kossuth ajtajának küszöbére feküdt. A bicskei csata után Görgey a csatamezőn időzött, künn jártában értesült, hogy jön Kossuth, hirtelen egy sírhalomra vetette magát és alvást színlelt; Kossuth megállt a nyugodtan alvó nagy ember előtt és hangosan nyilvánította bámulatát, hogy ily véres csata után nyugodtan tud aludni. — E jelenetet Szemere hirlapíró színdarabbá dolgozta át, Molnár Lajos játszta Kossuthot (Gödöllőn volt ez az előadás), aki karrikaturát csinált belőle. Molnár ezért fogságba hurcolták, majd a haditörvényszék akasztófára ítélte; de Kossuth közbenjárt érdekében és szabadon bocsátotta. Molnár az 50-es években halt meg. (»Pesti Hirlap«, 1888. febr. 22. 7. oldal, III. hasáb: »Színpadtól a bitófához.«)

Molnár László, (átányi) színész, a Nemzeti Színház örökös tagja, a Színészegyesület volt alelnöke, sz. 1857. nov. 25-én, Kiskunfélegyházán, megh. a kamaraerdei aggok házában, 1925. febr. 4-én. Atyja, M. László, földbirtokos volt, megh. 1895. szept. 7-én, Budapesten. 1880-ban végazta a jogot a budapesti egyetemen és mint végzett jogászt, Pest vármegye akkori főispánja: gróf Szapáry István 1881-ben kinevezte Pest megye tb. aljegyzőjévé, az 1884-iki megyei restaurálás alkalmával M.

a központi aljegyzőségre aspirált, de megbukott, ekkor határozta el, hogy a színészi pályára lép, melyre régi gyermekkori ábrándjai vonzották.

Első szerződése Szegedhez kötötte, 1884. okt. 10-én ugyanis tagja volt Nagy Vince társulatának, honnan 1886-ban Debrecenbe szerződött három évre, onnan ismét visszakertült Szegedre, Makó Lajos társulatához. 1889. máj. 5-én vendégszerepelt a Nemzeti Színházban, az »Endre és Johanna« c. történeti szomorújáték Endre szerepében, majd május 10-én a »Vasember« Bárdy Gábor szerepében mutatkozott be. 1896-ban a Vígszínházhoz, egy esztendővel később a Magyar Színházhoz szerződtek, ahol 1901. márc. 28-án volt az utolsó fellépte az »Aranylakodalom« Koltay Jenő szerepében; ez év ápr. 1-én a kolozsvári színház kötelékébe lépett. 1902. jan. 1-én a Nemzeti Színház tagja lett, ahol márc. 8-án lépett fel mint szerződött tag, »Othello«-ban. 1906. jan. 29-én kinevezték a színészakadémia tanárává. 1918. szept. havától a színészegyesületi színészkola igazgatója volt, azonban 1923-ban leköszönt róla. 1918. dec. 21-én kinevezték a Nemzeti Színház örökös tagjává. 1923. szept. 1-én végleg nyugdíjba ment. — 1897. aug. 14-én nőül vette Rákosi Zsófit (megh. 1915. márc. 19.). Arcképe a Színészegyesület tanácstermét díszíti. Eltemették a Kerepesi-temetőbe, a főváros által adományozott díszsírhelyre. A sírnál Bálint Lajos, a Nemzeti Színház dramaturgja búcsúztatta el a színház igazgatósága nevében. Utána Almássy Endre a színház tagjai nevében mondott meleghangú búcsúztatót, Géczy István a Színészegyesület gyászát tolmácsolta, Herczeg Jenő a Budapesti Színészek Szövetsége, Széll József pedig a Színészegyesület színiiskolája nevében emlékezett meg Molnár nagy érdemeiről.

M. nagy ambíciója mindig Shakespeare volt, vagy a más monumentális méretű tragikus szerep, mint Bánk bán; a vígjátékot pedig kissé alantas műfajnak tekintette. Kitűnő színész volt. A fenséget kevesen tudták olyan egyszerűen kifejezni, mint ő.

Színészi munkáján kívül tevékeny pedagógiai munkásságot is folytatott és bizonyosságot tett újszerű törekvéseiről, nem-